

Det Anarkistiska Biblioteket

Anarkism i Korea

Alan MacSimoin

Alan MacSimoin
Anarkism i Korea
1991-09-01

Yelah
(baserad på ett föredrag för Worker's Solidarty Movement, Dublins
lokalavdelning september 1991 av Alan MacSimoin. Översatt av Mikael
Altemark)

sv.anarchistlibraries.net

1991-09-01

Under Korea's tvåtusenåriga historia har det uppkommit rörelser kämpades för bonderättigheter och för nationellt oberoende. Inom dessa rörelser har det funnits tendenser som kan ses som föregångarna till den moderna anarkismen, på samma sätt som man kan se det i "the Diggers" under den engelska revolutionen.

1894 invaderade Japan Korea med påståendet att de skyddade Korea från Kina. Kampen för nationell självständighet blev huvudpunkten för all radikal politisk aktivitet.

Den moderna anarkiströrelsen i Korea började ta form bland de Koreaner i exil som flydde till Kina efter år 1919:s frihetskamp och studenter arbetare som drog till Japan. Den här kampen, 3.1 rörelsen, i vilken anarkister var framstående, involverade två miljoner människor; 1500 demonstrationer hölls, 7500 dödades, 16000 sårades och mer än 700 hem och 47 kyrkor förstördes.

Under perioden inför andra världskriget hade den Koreanska Anarkistfederationen identifierat tre nivåer.

Under det här århundradets tidiga år påbörjade den japanska härskarklassen sin imperialistiska kampanj mot andra asiatiska länder och slog också ner på den inhemska opposition utan hämningar. Japanska anarkister var vid frontlinjen av den anti-imperialistiska agitationen. 1910 avrättades den framstående japanska anarkisten Kotoku Shusui, anklagad för landsförräderi. Allmänhetens Tidning uppmanade till opposition mot det Rysk-Japanska kriget och ockupationen av Korea. Med anledning av de ryska revolutionerna 1905 och 1917, ris-upproret 1918 och massupproret i Korea 1919 var den Japanska härskarklassen bekymrad.

Följande den blodiga undertryckelsen av 3.1 rörelsen och de alltmer konkreta uttrycken för klasskamp i Japan självt anklagade de japanska cheferna anarkister och Koreaner för att ha orsakat jordbävningen i Tokyo 1923. Mer än 6000 koreanska arbetare i Japan jagades och dödades med klubbor och bambuspjut. Alla kända japanska och koreanska anarkister arresterades. Park Yeol och hans fru Kaneko Fumiko, koreanska anarkister och veteraner av Tokyo's Svarta Arbetares Samfund, dömdes till döden. Många andra fängslades. Anklagelserna att ha orsakat en jordbävning var kanske lite generande för delar av överklassen, så domarna reducerades till livstids fängelse. Kaneko dog i fängelse och Park släpptes inte förrän slutet av andra världskriget. Många av de fängslade koreanerna i vad som kom att kallas "landsförräderifallet" gick vidare till att bli ledande aktivister i den anarkistiska rörelsen i sitt hemland.

Den Koreanska Anarkistfederationen bildades i April 1924, och publicerade "Koreanskt Revolutionsmanifest". Det var militant antiimperialistiskt; "vi

skriven ur perspektivet av en mer nationalistisk och reformistisk tendens inom den koreanska rörelsen.

förklarar att Japans stödpolitik är vår nations fiende och det är våran rättmätiga rättighet att kasta ut det imperialistiska Japan med revolutionära medel". Det fortsatte med att betona att man måste göra mer än att bara byta ut härskarna och peka på skillnaderna mellan en politisk revolution och en social revolution. Det hade utan tvekan anarkistens roll, det betonade anarkisternas ledande roll i en revolutionär situation. Federationen började producera tidningar som Återta och Rättvisbulletinen.

Vid 1928 hade spridandet av de frihetliga idéerna tillåtit de koreanska anarkisterna att organisera Östra Anarkistfederationen med kamrater från Kina, Vietnam, Taiwan och Japan. Federationen publicerade en bulletin, Dong - Band (det östra). Manifestet antogs av den Östra Federationen som dess formella program.

Det andra stadiet täckte åren 1925-30 vilka dominerades av organiserandet av rörelsen. Beväpnade med den anarkistiska revolutionens teorin som satts på pränt i Manifestet och praktisk erfarenhet dragen från 3.1 rörelsen, arbetarorganisationer i Japan och "landsförräderifallet" organiserades grupper i Söul, Taegu, Pyongyang och andra områden. Vid november 1929 formades det en nationell organisation. Som en del av den anti-japanska motståndet var den en helt underjordisk gruppering. Detta borde inte leda någon att tro att den var liten eller i avsaknad av utbrett stöd.

För att få en överblick över hur rörelsen hade växt vill jag se på hur saker hade gått fram sen 1920-talet. I kiho-provinserna rapporterade den dagliga tidningen Dong-a Ilbo i oktober 1925 att tio medlemmar av Svarta Flagg-rörelsen hade blivit fängslade, och fick straff på ett år var. Följande år rapporterade samma tidning att fem unga arbetare hade givit ut ett manifest mycket liknande i stil och innehåll som "Koreanska revolutionsmanifestet". 1929 berättar Dong-a Ilbo om ett hemligt samfund av anarkister organiserat av Lee Eun-Song som hade 100 medlemmar i staden Icheon i Kwangwonprovinsen. Samma år framkom det att alla medlemmar av Chunju's Konstnårsorganisation var anarkister, så användes namn och frontorganisationer för att lura bort den japanska polisen. Som svar på det här infördes dödsstraff för organisering av samfund med syfte att "ändra den nationella strukturen".

I Taegu etablerades Rörelsen för Sanning och frändskap 1925 av exiler som återvände från Japan. Revolutionsrörelsen skapades ungefär samtidigt och båda var i regelbunden kontakt med Tokyo Svarta ungdomssamfund. Jag har också upptäckt spår av anarkistgrupper i Anui, Mesan, Changwon's Svarta vänrörelse, Jeju's inbördeshjälp-grupp. Den senare nämnda använde sitt avstånd från centralregeringen till att organisera kollektiv av jordbrukare och hantver-

kare. Överflödigt att påpeka, organisatörerna upptäckte snart att de inte var så långt bort och såg snart insidan av fängelseceller istället.

I Kwanso och Kwanbul-provinserna har jag upptäckt spår av åtminstone åtta grupper till. Nästan alla grupper i landet var sysselsatta med en blandning av att producera tidningar och pamfletter, organisering av fackföreningar och engagemang i motståndsrörelsen mot ockupationen.

Vid den här tiden vet vi att de flesta områden kunde skryta med en aktiv grupp. Det fanns också organisationer i Manchuriet och bland exiler i Kina och Japan.

Nästa stadium var perioden av kamp som fortsatte fram till 1945

Bland de två miljoner Koreaner i Manchuriet lyckades KAF få djupa rötter direkt efter bildandet 1929. Federationens främsta organisatör, Kim Jong-Jin, ritade upp planer för i vilken han skapade anti-japanska gerillor. Den spände över frivilliga kollektiv för bönder, gratis utbildning upp till 18 års ålder med vuxenutbildning för de äldre och vapenträning för alla pliktiga vuxna. Diskussioner efterföljde och eventuellt kom man överens om en anarkistisk plan som beskrevs som att vara "enligt principen om fria federationer och baserad på den spontana och fria viljan hos människan".

Svårigheten som inte riktigt diskuterades var problemet med hur man borde handskas med stalinisterna som också organiserade i den här regionen och smutskastade anarkister och andra som "tyraner". Unga anarkister runt Yu-Rim ville kämpa ideologi mot ideologi och visa överlägsenheten i deras idéer. De äldre anti-japanska gerillorna runt Kim Jwa-Jun (ibland kallad den koreanska Makhno) tyckte att det var nog att uttrycka sitt stöd för anarkismen, men att de kunde ignorera stalinisterna tills nationellt oberoende nåtts, för att bara då kunde riktig politik komma i förgrunden.

Vid augusti 1929 hade anarkisterna bildat en samorganiseringsadministration i Shinmin (en av de tre manchuriska provinserna). Om detta innebär styre var fortfarande debatterat bland anarkisterna. Organiserat som Koreanska Folkets Association i Manchuriet uttryckte den sig vara "ett obereonde självstyrt kooperativt system i vilket det koreanska folket som uppbringat all sin styrka för att rätta vår nation genom att kämpa mot Japan." Strukturen var federalistisk, från bymöten till distrikt- och områdeskonferenser. Den generella sammanslutningen var komponerad av delegater från distrikten och områdena.

Den generella sammanslutningen etablerade verkställande departement för att hantera jordbruk, utbildning, propaganda, finans, det militära, social hälsa, ungdoms och allmänhetsfrågor. De anställda på departementena mottog inte mer än den genomsnittliga lönen.

Vi skulle anta att organisation skulle starta vid bynivå och sen federera uppåt. Dock ansåg KAFM att krigssituationen gjorde detta omöjligt att genomföra omedelbart. I utkanten utsedde de utsåg de administratörer och gjorde detta uppifrån och ner. Organisations- och propagandateam sändes ut för att agitera för stöd och skapandet av byförsamlingar och kommittéer. I en by byggdes en riskvarn som var kapabel att kvarna mer än 1 miljon riskorn per dag för att tillåta det lokala kooperativet att bryta från sitt beroende av handelsmän. Det verkar som alla de här teamen rapporterade om framgång och var välkomna vartän de begav sig.

Den lokala administrationen av anti-japanska motståndskämpar i Shimin upplöste sig själv frivilligt och överlämnade sitt stöd till KFAM. När anarkister växte i antal och stöd kände stalinister och pro-japanska element i Manchuriet att deras maktbas var hotad.

Januari den tjugonde avrättades den anarkistiske generalen Kim Jwa-Jin medans han gjorde reparationsarbete på riskvarnen tidigare nämnd. Mördaren flydde, men hans medhjälpare fångades in och avrättades.

På ett KFAM möte i Juni i Peking beslutades det att leda alla resurser ut-utför Korea självt till Manchuriet och de flesta KFAM-medlemmarna flyttade till de anarkistiska zonerna i norra Manchuriet. Det skall noteras att kvinnliga kamrater var aktiva som agitatorer och vapensmugglare.

Från det sena trettioalet och framåt attackerade japanerna i vågor från syd, och stalinisterna, stödda av Sovjet, från norr. Tidigt under 1931 sände stalinisterna in lönnmördare och kidnappningsteam i anarkistzonerna för att mörda framstående aktivister. De trodde att om de förintade den Manchuriska rörelsen så skulle den Koreanska rörelsen vittra sönder och dö. Vid sommaren 1931 var många framstående anarkister döda och tvåfrontskriget förödande för regionen. Det bestämdes att man skulle gå underjorden.

Det finns mycket att säga om aktiviteten i Kina och Japan såväl som i Korea både under åren vid andra världskrigets slut, om deras attityd mot deras land, och om deras position idag. Det skulle ta för mycket tid att behandla allt. Vad som bodde vara klart är att anarkismen i Asien har en väldigt verklig historia. Vi behöver mer information för att korrekt analysera dess politiska utveckling, framgångar och misslyckanden. Under tiden kan vi dra styrka från kunskapen att anarkism var, och kan återigen vara, en stor kraft i området.

Den främsta källan som använts är Ha Ki-Rak's "A history of the Korean Anarchist Movement" som publicerades 1986 av Koreanska Anarkistfederationen. Frånsett att den är dåligt översatt och kronologiskt förvirrande, är den